

## EEN OPWINDEND GEVECHT.

De oude Behrman was een schilder, die beneden de twee vriendinnen woonde. Hij was boven de zestig, oud en verschrompeld, met een grooten baard als van Michel Angelo's Mozes. Hij was een mislukking in de Kunst. Veertig jaar lang hanteerde hij reeds het penseel, zonder ooit iets bijzonders gewrocht te hebben. Veertig jaar lang sprak hij ook reeds over het meesterwerk, dat hij eens zou schilderen, maar hij was er nog niet aan begonnen. Hij schilderde de laatste jaren wat reclame-prenten en verdiende overigens een beetje met als model te poseeren voor de jonge schilders, die in de buurt woonden. Hij dronk, en dan vooral sprak hij over zijn meesterwerk. Voor de rest was hij een koppige, kleine, oude man, die op allen en alles schold, niet kon verdragen, dat iemand gevoelig was, beweerde hij, en zich inmiddels beschouwde als een soort beschermer van zijn buurdames.

Sue vond Behrman thuis. Vlak bij hem stond op een ezel een blanco gespannen doek; meer dan vijfentwintig jaar reeds wachtte dit op de eerste streken van het meesterwerk. Zij vertelde hem van Johnsy's idee, en hoe zij inderdaad vreesde, dat haar leven de wereld zou vluchten, gelijk een dier verdorde wingerdbladdjes. De oude Behrman mopperde luid zijn verachting uit voor zulke idiote waanvoorstellingen.

„Wat is dat voor een idiote dwaasheid!” riep hij, „te willen sterven, wanneer het laatste blad van zoo'n verwenschten wingerd valt. Nooit zoo iets gehoord! Neen, ik wil niet poseeren voor je mijnwerker. Waarom heb je er niet voor gezorgd, dat ze zulke krankzinnige ideeën niet in haar hoofd kon halen? Ach die arme Johnsy!”

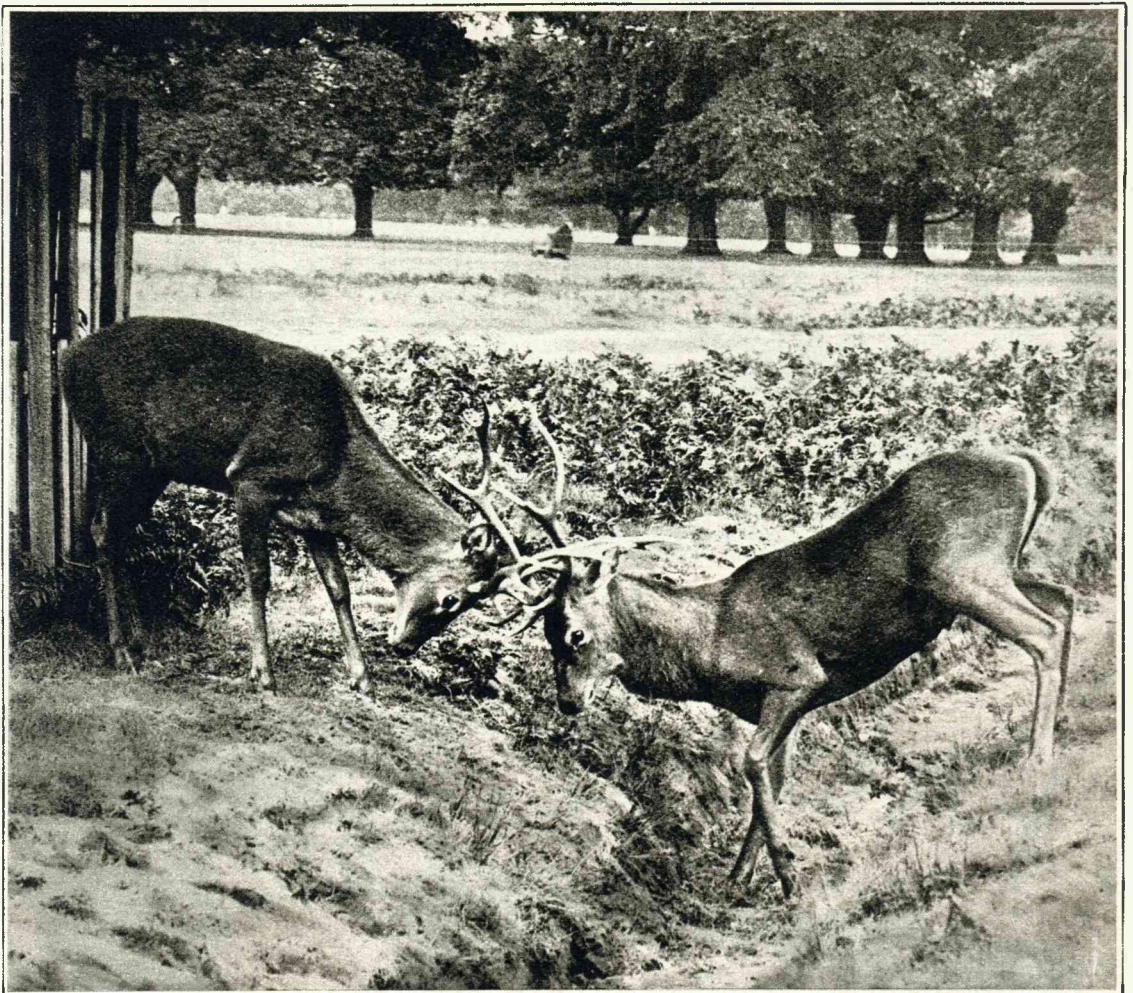
„Zij is erg ziek en zwak,” zei Sue, „en de koorts maakt dat zij zulke gedachten krijgt. Heel goed, mijnheer Behrman, als u niet voor mij wilt poseeren, zal ik er niet verder op aandringen. Maar ik vind u een afschuwelijken ouden naarling.”

„Je bent weer een echte vrouw,” schreeuwde Behrman. „Wie zei, dat ik niet wil poseeren? Klets niet; ik ga met je mee. Een half uur lang tracht ik je nu al aan je verstand te brengen, dat ik klaar ben om te poseeren. Die arme Johnsy. Eens zal ik mijn meesterwerk schilderen, en dan gaan we allemaal hier weg. Let op.”

Toen zij boven kwamen, sliep de zieke; Sue liet het gordijn zakken en wenkte Behrman in de andere kamer. Vreesachtig keken beiden door het raam en zagen toen elkander een oogenblik zwijgend aan. Er viel een stage, koude regen, vermengd met sneeuw. Behrman, in een oud blauw costume, nam zijn plaats als mijnwerker in op een omgekeerden ketel, die een rotsblok moest voorstellen.

Toen Sue den volgenden morgen na een onrustigen nacht opstond, vond zij Johnsy met doffe, wijd-geopende oogen, starend naar het neergelaten gordijn.

„Trek het op; ik wil zien,” beval zij fluisterend.



Vermoeid gehoorzaamde Sue. Na de regenvlagen en windstooten van dien nacht, hing daar afstekend tegen den muur, nog één blad aan den wingerd. Eén blad nog. Groen bij het steeltje, geel verkleurd naar het midden en de kanten, en met hier en daar een roode tint, hing daar dat ééne blaadje nog aan den tak. Het was als een wonder.

„'t Is het laatste,” zei Johnsy, „ik dacht, dat het vannacht zou gevallen zijn. Ik hoorde den wind. Maar vandaag zal het vallen, en dan sterf ik.”

„Johnsy, lieve Johnsy,” huilde Sue, haar afgetoofd gezicht boven de zieke. „Denk dan aan mij, als je niet aan je zelf wilt denken. Wat moet ik beginnen?”

Maar Johnsy antwoordde niet. Zij had de banden, die haar met het leven en de vriendschap verbonden, alle verbroken, en zij wachtte op den dood.

De dag kroop traag voorbij, en zelfs in het schemerige licht van den Novemberdag konden zij aan de overzijde dat enkele eenzame wingerdbladdje aan zijn tak onderscheiden. En toen, met het vallen van den nacht, stak de wind weer op, en sloeg de regen weer tegen de ruiten.

En 's morgens, als het nog nauwelijks licht was, eischte Johnsy, de meedoogenlooze, dat het gordijn opgetrokken zou worden.

Het wingerdblad hing er nog...

Johnsy bleef er lang, onbeweeglijk, naar kijken. En toen riep zij Sue, die bouillon klaarmaakte boven het gasstel.

„Ik ben slecht geweest, Sudie,” zei Johnsy. „Iets heeft gemaakt, dat het laatste blaadje daar bleef, om mij te toonen, hoe slecht ik was. Het is een zonde te willen sterven. Geef me nu maar wat bouillon, als je wilt; en kam m'n haar wat op. Stop me ook een paar kussens in m'n rug, dat ik rechtop kan zitten en naar je kijken.”

Een uur later zei ze: „Sudie, ik hoop,

dat ik toch nog eens de Golf van Napels zal schilderen.”

Dien middag kwam de dokter en Sue ging hem na, toen hij de kamer weer verliet.

„Gelijke kansen,” zij de geneesheer, Sue's smalle hand in de zijne nemend. „Met goede verpleging zullen we het winnen. En nu moet ik nog even naar een geval hier beneden. Behrman is zijn naam, geloof ik — een soort artist — heeft ook longontsteking. Hij is een oud, zwak man, en de aanval is acuut. Er is geen hoop meer voor hem, maar ik zal hem vandaag naar het ziekenhuis laten overbrengen, daar ligt hij tenminste iets aangename.”

Den volgenden dag zei de dokter tot Sue: „Zij is nu buiten gevaar. We hebben het gewonnen. Voedsel en verpleging nu — dat is alles.”

En den middag van dienzelfden dag kwam Sue bij het bed, waar Johnsy stil, maar tevreden lag, en sloeg een arm om haar schouder.

„Ik moet je eens iets vertellen, lieve,” zei ze. „Behrman is vandaag in het ziekenhuis aan longontsteking overleden. Hij is maar twee dagen ziek geweest. De concierge vond hem op den morgen van den eersten dag in zijn kamer hulpeloos van pijn. Zijn schoenen en kleren waren kletsnat en ijskoud. Niemand begreep, waar hij geweest was in zoo'n afschuwelijken nacht. En toen vonden ze een lantaarn, die nog brandde, en een ladder, die van zijn plaats was gesleept, en eenige kwasten en een palet, waarop groene, gele en roode kleuren waren gemengd, en — kijk uit het raam, lieve, naar dat laatste wingerdblad tegen dien muur daar. Heeft 't je niet verwonderd, dat het zoo onbeweeglijk bleef hangen, terwijl de wind blies? Johnsy, hij schilderde het daar in den nacht dat het laatste blad viel — het is Behrman's meesterwerk.”